

การจัดการต้นทุนซัพพลายเชนของกลุ่มผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน อำเภอพิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช*

SUPPLY CHAIN COST MANAGEMENT OF THE COMMUNITY ENTERPRISE PRODUCT GROUP PHIPUN DISTRICT NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE

พิชญภา PRIMPRAY*, พงศ์พัชร บัวเพชร, ศุภฤกษ์ การธรรมณี, ชัญญภาค์ ไชยพรรณ, วิลาวณีย์ ภูมิ

Phitchayapha Primpray*, Pongpat Buapet, Suppharerk Kathammanee, Chanyaphak Chaiyaphan, Wilawan Phumee

คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช นครศรีธรรมราช ประเทศไทย

Faculty of Industrial Technology, Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Nakhon Si Thammarat, Thailand

*Corresponding author E-mail: anchalee_pri@nstru.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อวิเคราะห์ต้นทุนซัพพลายเชนของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน 2) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน 3) เพื่อหาแนวทางการดำเนินงานด้านซัพพลายเชนในโซ่อุปทานของของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ด้วยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในรูปแบบ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและการบรรยาย เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบวิธีการจัดการกับปัญหาและอุปสรรคตลอดจนต้นทุนซัพพลายเชนของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน ด้วยวิธีการในการคำนวณหาต้นทุนซัพพลายเชน ผลการศึกษาพบว่า การบริหารจัดการต้นทุนซัพพลายเชนของวิสาหกิจชุมชนทั้ง 3 วิสาหกิจ ได้แก่ 1) ผลิตภัณฑ์หมวกยางพารา มีต้นทุนด้านโลจิสติกส์ กิจกรรมหลัก ร้อยละ 39.10 กิจกรรมสนับสนุน ร้อยละ 3.13 ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ วัตถุดิบทางตรง ร้อยละ 44.71 ต้นทุนวัตถุดิบทางอ้อม ร้อย 1.00 ของใช้สิ้นเปลือง ร้อยละ 0.25 2) ผ้ามัดย้อม มีต้นทุนด้านโลจิสติกส์ จากกิจกรรมสนับสนุน ร้อยละ 9.20 กิจกรรมหลัก ร้อยละ 39.50 ของใช้สิ้นเปลือง ร้อยละ 13.50 ต้นทุนวัตถุดิบทางอ้อม ร้อยละ 10.25 ต้นทุนแรงงานทางตรง ร้อยละ 24.38 วัตถุดิบทางตรง ร้อยละ 100 และ 3) กล้วยฉาบ มีต้นทุนด้านโลจิสติกส์ กิจกรรมสนับสนุน ร้อยละ 13.9 กิจกรรมหลัก ร้อยละ 64.1 ของใช้สิ้นเปลือง ไม่มี ต้นทุนวัตถุดิบทางอ้อม ร้อยละ 19.06 ต้นทุนแรงงานทางตรง ร้อยละ 61.14 วัตถุดิบทางตรง ร้อยละ 16.3 จากการเปรียบเทียบต้นทุนของวิสาหกิจชุมชนทั้ง 3 ธุรกิจ จะเห็นได้ว่า การแปรรูปจากวัตถุดิบให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป ต้นทุนส่วนใหญ่ของการแปรรูปจะเป็น ต้นทุนแรงงานทางตรงรวมกับต้นทุนวัสดุทางตรง และมีต้นทุนด้านโลจิสติกส์ ทั้งทางตรงและทางอ้อม ส่งผลให้การใช้แรงงานและการตลาดของวิสาหกิจต้องเร่งปรับปรุงอย่างเร่งด่วน

คำสำคัญ: การบริหารต้นทุนซัพพลายเชน, การพัฒนาเศรษฐกิจแบบร่วมมือ, ระบบต้นทุนฐานกิจกรรม, ผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน

Abstract

This research aims to 1) analyze the supply chain costs of the community enterprise's products 2) to study the problems and obstacles of the community enterprise's products 3) to

suggest the guidelines for supply chain operations of the community enterprise. The research collected quantitative and qualitative from the data sources. The data were further analyzed and presented in percentages, averages and descriptions in order to understand the model for managing problems, obstacles, supply chain costs through the analysis of supply chain costs. The results showed that the supply chain cost management of three community enterprises including: 1) rubber hats, logistics costs from main activities was 39.21 percent and supporting activities was 13.3 percent. Direct raw materials accounted for 44.71 percent, indirect raw material costs were one percent, and consumable items constituted 0.25 percent of the total cost; 2) Tie-dye fabric had logistics costs of 9.20 percent from support activities, 39.50 percent from core activities, 13.50 percent from consumable items, 10.25 percent from indirect raw material costs, 24.38 percent from direct labor costs and 100 percent of direct raw materials and 3) Banana chip production has logistics costs of 13.9 percent from support activities, 64.1 percent from core activities, no consumable item costs, 19.06 percent from indirect raw material costs, 61.14 percent from direct labor costs, and 16.3 percent from direct material costs. Comparing the costs of all three community enterprises, it has been demonstrated that in the processing of raw materials into finished products, the majority of the processing costs are in direct labor costs combined with direct material costs, and there are logistics costs both directly and indirectly. This underscores the need for urgent improvements in labor utilization and market strategies for the community enterprise.

Keywords: Supply Chain Cost Management, Cooperative Economic Development, Activity Base Cost System, Community Enterprise Products

บทนำ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 เกิดการปฏิรูป ประเทศและสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและเชื่อมโยงกันใกล้ชิดกันมากขึ้นโดยได้นำหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาประเทศต่อเนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9-11 เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันและช่วยให้สังคมไทยสามารถยืนหยัดอยู่ได้อย่างมั่นคงเกิด ภูมิคุ้มกัน และมีการบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างเหมาะสม ส่งผลให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน เน้น “คน” เป็นศูนย์กลาง การพัฒนาส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มเพื่อร่วมคิด ร่วมทำ มีกระบวนการจัดการองค์ ความรู้และระบบการเรียนรู้อย่าง เป็นขั้นตอนเน้นการผลิตและการบริโภคที่พอเพียง ภายในชุมชน สนับสนุนให้มี การรวมกลุ่มในรูปแบบสหกรณ์ กลุ่มอาชีพ สนับสนุนการนำภูมิปัญญามาใช้สร้างสรรค์คุณค่า สินค้าและบริการ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานรัฐมนตรี, 2565) กระบวนการดำเนินงานที่นำระบบการจัดการซัพพลายเชนเป็นการจัดการเชิงกลยุทธ์อย่างหนึ่งที่ต้องกรในปัจจุบันส่วนใหญ่นำมาใช้เพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการแข่งขันให้แก่องค์กรการจัดการซัพพลายเชนสามารถช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือและความสามารถในการตอบสนองความต้องการให้แก่ลูกค้าได้ดียิ่งขึ้นสิ่งเหล่านี้จะเป็นส่วนช่วยให้องค์กรสามารถแข่งขันกับคู่แข่งได้อย่างมีประสิทธิภาพความสามารถในการตอบสนองความต้องการให้แก่ลูกค้าถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินธุรกิจเนื่องจากส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของลูกค้าที่มีต่อองค์กรดังนั้นการที่องค์กรจะอยู่รอดได้ในสภาวะการแข่งขันที่รุนแรงเช่นนี้จึงจำเป็นต้องสร้างความสามารถทางการแข่งขันทั้งซัพพลายเชนเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาความสามารถทางการแข่งขันของซัพพลายเชนและเป็นเครื่องมือที่ได้รับการยอมรับในระดับโลกคือแบบจำลองอ้างอิงการดำเนินงานซัพพลายเชน (Supply Chain Operations Reference Model หรือ SCOR Model) เป็นแบบจำลอง

กระบวนการมาตรฐานซัพพลายเชนที่สามารถประยุกต์ใช้ได้กับทุกอุตสาหกรรมแบบจำลองนี้จะช่วยให้แต่ละธุรกิจภายในซัพพลายเชนสามารถดำเนินงานได้เป็นมาตรฐานและสื่อสารด้วยภาษาเดียวกันเนื่องจากนิยามของกระบวนการหลักกระบวนการย่อยรวมถึงการวัดประสิทธิภาพการดำเนินงานที่เป็นมาตรฐาน รวมถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการดำเนินงาน นำไปสู่ความพึงพอใจสูงสุดของลูกค้า ในการดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน ความสำเร็จและความได้เปรียบในการแข่งขัน ไม่สามารถ ดำเนินได้แต่เพียงผู้เดียวได้ จำเป็นต้องเข้าใจบริบทการจัดการในห่วงโซ่อุปทาน เพื่อกำหนดกลยุทธ์ ของบริษัทได้ (พัชรินทร์ สุภาพันธุ์, 2560)

วิสาหกิจชุมชน (Community Enterprise) คือ กิจกรรมของชุมชนเกี่ยวกับการผลิต สินค้าการให้บริการหรือการดำเนินการอื่น ๆ ที่ดำเนินการโดยคณะบุคคลที่มีความผูกพัน มีวิถีชีวิตร่วมกันและรวมตัวกันประกอบกิจการ ในรูปแบบนิติบุคคลหรือไม่เป็นนิติบุคคล เพื่อสร้างรายได้และเพื่อการพึ่งพาตนเองของครอบครัว ชุมชน และระหว่างชุมชน วิสาหกิจชุมชนจึงเป็น แนวทางที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือสร้างระบบการพึ่งพาตนเองให้เกิดขึ้นในระบบเศรษฐกิจ ชุมชน โดยยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2564) แนวคิด เกี่ยวกับวิสาหกิจชุมชนนั้น เกิดขึ้นจากการรวมกลุ่มของชาวบ้านในชุมชนพร้อมกับการเรียนรู้สิ่ง ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ไม่จำเป็นต้องอาศัยวิธีการผลิตที่ซับซ้อน มุ่งหวังเพียงตลาด ในชุมชนก่อนในเบื้องต้น ทั้งนี้วิสาหกิจชุมชนมีลักษณะใกล้เคียงกับธุรกิจชุมชนในประเด็นการ ซื้อขายสินค้าหรือบริการ และมีความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจชุมชน ในประเด็นอุปสงค์และ อุปทานระหว่างผู้บริโภคและผู้ผลิต ทั้งภายในและภายนอกชุมชนบนฐานคิดของเศรษฐกิจ พอเพียง ในขณะที่พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน พ.ศ. 2548 ยังช่วยหนุนเสริมการ ขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชนให้บรรลุตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ หากไม่มีการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ในทางปฏิบัติโดยเฉพาะในบริบทของการจัดการชุมชน (อุทัย ปริญาสุทธีรัตน์, 2560) ดังนั้นเกษตรกรในพื้นที่ อ.พิบูล จ.นครศรีธรรมราช จึงรวมกลุ่มจัดตั้งวิสาหกิจชุมชนสวนเกษตรอินทรีย์ภูสุมแสน (ต้นแบบ) เพื่อแปรรูปผลิตภัณฑ์จากยางพารา วิสาหกิจชุมชนกล้วยฉาบพาเพลินและวิสาหกิจชุมชนต้นน้ำตาปีแฮนด์เมดเพื่อเป็นการเพิ่มมูลค่าสินค้า แต่การดำเนินงานยังไม่เป็นระบบ พบว่ามีปัญหาด้านการบริหารจัดการต้นทุนซัพพลายเชน ตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำและปลายน้ำ ซึ่งการควบคุมต้นทุนในกระบวนการผลิต ถือว่าเป็นกลยุทธ์ที่ช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจและมีรายได้ที่สูงขึ้น

การวิเคราะห์ต้นทุนของผลิตภัณฑ์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อใช้ตัดสินใจวางเป้าหมายกำไรได้เหมาะสมทำให้ผู้บริโภคพึงพอใจ และสร้างรายได้จากผลิตภัณฑ์ ระบบการคิดต้นทุนฐานกิจกรรมทำให้ สามารถจัดเตรียมข้อมูลสำหรับนํ้าออกแบบในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่นำไปสู่การคิดราคา ผลิตภัณฑ์ตามเป้าหมายได้ นอกจากนั้น ระบบต้นทุนฐานกิจกรรมยัง เชื่อมโยงระหว่างกิจกรรมที่ดำเนินงาน และความต้องการใช้ทรัพยากรของกิจกรรม จึงอธิบายได้ว่าผลิตภัณฑ์สามารถทำรายได้และใช้ทรัพยากรไปเท่าใด (Kumar, N. & Mahto, D. G., 2013) ประโยชน์จากการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์ต้นทุนในการดำเนินงานตามรูปแบบหลักการจัดการซัพพลายเชน โดยการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน รวมถึงการหาแนวทางในการดำเนินงานของผลิตภัณฑ์ให้มีผลกำไร เพื่อสามารถสร้างยอดขายได้อย่างต่อเนื่อง

ข้อมูลข้างต้นที่กล่าวมาคณะผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญที่จะศึกษา การจัดการต้นทุนซัพพลายเชนของกลุ่มผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน โดยใช้แนวคิดต้นทุนโลจิสติกส์ด้วยระบบต้นทุนฐานกิจกรรม ซึ่งทำให้ทราบถึงต้นทุนในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนอย่างถูกต้องและครอบคลุมทุกกระบวนการ เพื่อใช้ประกอบในกิจกรรมลดต้นทุนเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในตลาด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ต้นทุนซัพพลายเชนของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน
3. เพื่อหาแนวทางการดำเนินงานด้านซัพพลายเชนในโซ่อุปทานของของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการจัดการต้นทุนซัพพลายเชนของกลุ่มผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน อำเภอพิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิสาหกิจชุมชนที่เข้าร่วม 3 วิสาหกิจ ขึ้นทะเบียนกับกรมส่งเสริมการเกษตร (พ.ศ. 2559) โดยในแต่ละวิสาหกิจมีสมาชิกวิสาหกิจละ 11 คน รวมเป็น 33 คน

กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เนื่องจากสมาชิกในกลุ่มวิสาหกิจมีภารกิจในการให้ข้อมูล ผู้วิจัยเลยได้ทำการกำหนดผู้ให้ข้อมูลดังนี้ คือ ประธาน รองประธาน กรรมการ 2 คน และฝ่ายบัญชี 1 คน รวมเป็นวิสาหกิจละ 5 คน ในการเก็บรวบรวมเพื่อนำมาวิเคราะห์กระบวนการในการดำเนินงาน การวิเคราะห์ต้นทุน ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของธุรกิจมาเป็นแนวทางในการหาวิธีในการบริหารจัดการด้านซัพพลายเชนของธุรกิจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งการสร้างเครื่องมือการวิจัย โดยสอดคล้องตามกรอบแนวความคิดการวิจัย และตรวจสอบแบบสอบถามรายข้อ โดยผลการประเมินคุณภาพแบบสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของข้อคำถามที่มาทำการทดสอบหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ค่า IOC = 0.80 และการทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม $\alpha = 0.70$ ถ้าดัชนีความสอดคล้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ถือว่าข้อคำถามนั้นใช้ได้ แต่ถ้าดัชนีของข้อคำถามน้อยกว่า 0.50 ต้องนำมาปรับปรุง เพื่อให้ได้ครบตามจำนวนที่ต้องการ สำหรับค่า IOC ของข้อ คำถามที่ใช้ในการเก็บในงานวิจัยนี้ มีค่าตั้งแต่ 0.80-1.00 ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้โดยกำหนดเกณฑ์ในการประเมิน

*หมายเหตุ: เครื่องมือการวิจัยไม่ได้ขอรับการพิจารณารับรองจริยธรรมการวิจัยในคน เนื่องจากโครงการวิจัยมีความเสี่ยงเล็กน้อย หรือมีความเสี่ยงไม่เกินความเสี่ยงต่ออาสาสมัครหรือผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยในกระบวนการวิจัยไม่มีการเชื่อมโยงถึงอาสาสมัครหรือผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นรายบุคคล

2. การวิจัยเชิงคุณภาพในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึกและใช้โดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (PAR.) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

นำผลมาทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธี Content Analysis ในการพัฒนาคำถามจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ เป็น 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ประกอบการ โดยใช้แบบจำลองการบริหารระบบโซ่อุปทาน โดยใช้กรอบแนวคิด แบบจำลอง SCOR (วัชรพจน์ ทรัพย์สงวนบุญ และคณะ, 2563) ประกอบไปด้วย 6 กระบวนการหลัก คือ Plan เกี่ยวข้องกับการวางแผนต่าง ๆ Source เกี่ยวข้องกับการจัดซื้อ จัดหา และการขนส่งวัตถุดิบ Make เกี่ยวข้องกับการผลิตและการจัดการคลังสินค้าสำเร็จรูป Delivery เกี่ยวข้องกับการจัดการในการขนส่งสินค้าไปยังลูกค้า Return เกี่ยวข้องกับส่งวัตถุดิบคืนกลับผู้ขายหรือผู้ส่งมอบ และรับสินค้าคืนจากลูกค้า Enable เกี่ยวข้องกับกระบวนการที่ทำให้เกิดขึ้น หรือโครงสร้างพื้นฐาน กฎข้อบังคับ และการจัดการข้อมูลสารสนเทศ (Lambert et al., 2016) เพื่อค้นหาปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานและหาแนวทางในการดำเนินงานให้การบริหารจัดการซัพพลายเชนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ผู้วิจัยทำการวิจัย 2 ส่วนหลัก ได้แก่ กระบวนการดำเนินธุรกิจ (The Business Process) ส่วนของการบริหาร (The Management Components)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุนค่าใช้จ่ายในแต่ละขั้นตอนของกิจการ ปริมาณการใช้ทรัพยากรในการดำเนินธุรกิจ แต่ละส่วนว่าต้นทุนอะไรบ้าง จำนวนเท่าไร

การวิเคราะห์ข้อมูล

เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 วิสาหกิจที่เข้าร่วม แล้วผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ประกอบการ ทั้งนี้จะใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) และใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) นำเสนอประสิทธิภาพของการบริหารจัดการซัพพลายเชน
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุนค่าใช้จ่ายในแต่ละกิจกรรมรวมถึงปริมาณการใช้ทรัพยากรที่ใช้ระบบการวิเคราะห์ต้นทุนตามระบบต้นทุนฐานกิจกรรม (Activity-based Costing) เพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมของต้นทุนที่เกิดขึ้น ในการวิเคราะห์มีทั้งหมด 4 ขั้นตอน ได้แก่ ต้นทุนการขนส่ง (Transportation Cost) ต้นทุนคลังสินค้า (Warehousing Costs) ต้นทุนในการเก็บรักษาสินค้าคงคลัง (Inventory Carrying Cost) ต้นทุนการบริหาร (Administration Cost) ที่ได้จากการสังเคราะห์ข้อมูล การทบทวนวรรณกรรม

ผลการวิจัย

การวิจัยการจัดการต้นทุนซัพพลายเชนของกลุ่มผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน ทำการประเมินระบบการจัดการธุรกิจโดยรวม (System) ตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. วิเคราะห์ต้นทุนซัพพลายเชนของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน ทั้ง 3 วิสาหกิจ

- 1.1 วิสาหกิจชุมชนสวนเกษตรอินทรีย์ ภูสีบแสน(ต้นแบบ)

- 1.1.1 การวิเคราะห์ต้นทุนซัพพลายเชนหมวกยางพาราผู้วิจัยทำการวิเคราะห์

ตารางที่ 1 วิเคราะห์ต้นทุนซัพพลายเชนหมวกยางพารา

ประเภทต้นทุน	บาท
วัตถุดิบทางตรง	44.71
ต้นทุนแรงงานทางตรง ค่าแรง 300	81.28
ต้นทุนวัตถุดิบทางอ้อม	1.10
ของใช้สิ้นเปลือง (ดินสอ มีด กรรไกร)	0.25
ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ กิจกรรมหลัก	39.10
ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ กิจกรรมสนับสนุน	3.13
รวมต้นทุนซัพพลายเชนหมวกยางพารา	169.47

- 1.1.2 การคำนวณต้นทุนแบบเดิมของผู้ประกอบการ

ตารางที่ 2 รายการที่นำมาคิดต้นทุน

รายการคิดต้นทุนแบบเดิม	บาท
ค่าแผ่นยางพารา	30
ค่าแรง	60
ค่าจ้างอีกหมวก	20
ค่าน้ำมันไปรับแผ่นยางพารา	100/ครั้งที่สั่ง
ค่าลวด	5
ค่าเชือกและตัวล็อก	3
รวมต้นทุนหมวกยางพารา	120

1.1.3 การคำนวณเปรียบเทียบราคาหมูยกยางพารา

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบราคาก่อนกับหลัง

เปรียบเทียบราคาและส่วนต่าง	บาท
ต้นทุนที่ผู้ประกอบการคำนวณ	120
ต้นทุนที่ผู้วิจัยคำนวณ	168.44
ส่วนต่างของราคาต้นทุน	48.44

1.2 วิสาหกิจชุมชนต้นน้ำตาปี แอนด์แมด

1.2.1 การวิเคราะห์ต้นทุนซัพพลายเชน การคำนวณราคาผ้ามัดย้อมยึดการสั่งซื้อขั้นต่ำที่

100 ตัว

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ต้นทุนซัพพลายเชนเสื้อมัดย้อม

ประเภทต้นทุน	บาท
วัตถุดิบทางตรง	100.00
ต้นทุนแรงงานทางตรง	24.38
ต้นทุนวัตถุดิบทางอ้อม	10.25
ของใช้สิ้นเปลือง	13.50
ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ กิจกรรมหลัก	39.50
ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ ที่กิจกรรมสนับสนุน	9.20
รวมต้นทุนซัพพลายเชนผ้ามัดย้อม	196.83

1.2.2 การคำนวณต้นทุนแบบเดิมของผู้ประกอบการ

ตารางที่ 5 รายการที่นำมาคิดต้นทุน

รายการคิดต้นทุนแบบเดิม	บาท
ค่าเสื้อสีขาว	100
ค่าสี	10
ค่าผงซักฟอก	5
รวมต้นทุนเสื้อมัดย้อม	115

1.2.3 เปรียบเทียบราคาผ้ามัดย้อม

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบราคาผ้ามัดย้อม

เปรียบเทียบราคาต้นทุน	บาท
ต้นทุนที่ผู้ประกอบการคำนวณ	115.0
ต้นทุนที่ผู้วิจัยคำนวณ	196.8
ส่วนต่างของราคาต้นทุน	81.80

1.3 วิสาหกิจชุมชนกล้วยฉาบพาเพลิน

1.3.1 การวิเคราะห์ต้นทุนซัพพลายเชนกล้วยฉาบ

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์ต้นทุนชีพพลายเซนกล้วยฉาบ

ประเภทต้นทุน	บาท
วัตถุดิบทางตรง	16.3
ต้นทุนแรงงานทางตรง	61.14
ต้นทุนวัตถุดิบทางอ้อม	19.06
ของใช้สิ้นเปลือง	-
ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ กิจกรรมหลัก	64.1
ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ ที่กิจกรรมสนับสนุน	13.9
รวมต้นทุนชีพพลายเซนกล้วยฉาบแบบเค็ม	174.5

1.3.2 การคำนวณต้นทุนผู้ประกอบการคิด

ตารางที่ 8 ต้นทุนแรงงานทางตรง

รายการแรงงานทางตรง	บาท
ค่ากล้วย	70
ค่าน้ำมัน	45
ค่าเกลือ	0.5
รวม	115.0

1.3.3 เปรียบเทียบราคากล้วยฉาบ

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบราคากล้วยฉาบ

เปรียบเทียบราคากล้วยฉาบ	บาท
ต้นทุนที่ผู้ประกอบการคำนวณ	115.0
ต้นทุนที่ผู้วิจัยคำนวณ	174.5
ส่วนต่างของราคากล้วยฉาบ	59.5

1.4 การคำนวณต้นทุนแบบเดิมของผู้ประกอบการ

จากการเปรียบเทียบต้นทุนของวิสาหกิจชุมชนทั้ง 3 ธุรกิจ จะเห็นได้ว่า การแปรรูปจากวัตถุดิบให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป ต้นทุนส่วนใหญ่ของการแปรรูปจะเป็น ต้นทุนแรงงานทางตรงรวมกับต้นทุนวัสดุทางตรง และมีต้นทุนด้านโลจิสติกส์ ทั้งทางตรงและทางอ้อม การเปรียบเทียบราคาของวิสาหกิจชุมชนทั้ง 3 ธุรกิจ พบว่า กลุ่มผู้ประกอบการผลิตหมวกยางพารา เกิดต้นทุนแรงงานทางตรง โดยคิดเป็นร้อยละ 80.25 ของต้นทุนฐานกิจกรรม กลุ่มผ้าผัดย้อม ต้นทุนแรงงานทางตรง ร้อยละ 24.38 กลุ่มผู้ผลิตกล้วยฉาบ มีต้นทุนแรงงานทางตรงร้อยละ 61.14สรุปผลประเมินด้าน Performance พบว่า วิสาหกิจชุมชนมีข้อจำกัดในการทำงานที่ต่างกัน แต่มีข้อจำกัดที่คล้ายกันคือ การใช้แรงงานและการตลาดของวิสาหกิจต้องเร่งปรับปรุง อย่างเร่งด่วน

2. ปัญหาและอุปสรรคของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน ทั้ง 3 วิสาหกิจชุมชนดังนี้

การวิเคราะห์ผลการดำเนินงาน ทางผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ผลการดำเนินงาน การวิเคราะห์จุดแข็ง (Strengths) จุดอ่อน (Weaknesses) โอกาส (Opportunities) และข้อจำกัด/ อุปสรรค (Threats) ที่คุกคามหรือเรียกกันทั่วไปว่า SWOT Analysis เป็นเครื่องมือในการประเมินสถานะแวดล้อมปัจจุบันทั้งภายในและภายนอก

องค์กรหรือโครงการเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่อาจเป็นปัญหาสำคัญใน การดำเนินงานไปสู่สภาพที่ต้องการในอนาคต จากการศึกษาวิสาหกิจชุมชน ผู้วิจัยสามารถนำมาวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ได้ดังนี้

2.1 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน หมวกยางพารา

2.1.1 จุดแข็ง (Strengths)

2.1.1.1 แรงงานมีทักษะในการผลิตสูง

2.1.1.2 ชื่อเสียงด้านคุณภาพผลิตภัณฑ์

2.1.1.3 ต้นทุนในการจัดจำหน่ายต่ำ

2.1.2 จุดอ่อน (Weaknesses)

2.1.2.1 อุปกรณ์ขาดความทันสมัย

2.1.2.2 ขาดความรู้และทักษะในการจัดการระบบบัญชีและการเงิน

2.1.2.3 การขาดการวิจัย พัฒนา และนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์

2.1.3 โอกาส (Opportunities)

2.1.3.1 ความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับโครงการ

2.1.3.2 กระแสความนิยมที่เกิดจากสินค้าที่ผลิตด้วยฝีมือแรงงาน (Handicraft)

2.1.3.3 ความสนใจของบุคคลทั่วไปที่มีต่อสินค้าจากโครงการวิสาหกิจชุมชน

2.1.4 อุปสรรค (Treats)

2.1.4.1 รายได้ของประชากรที่เป็นกลุ่มลูกค้าไม่สูง

2.1.4.2 การขาดการสนับสนุนด้านเงินทุนจากหน่วยงานของรัฐ

2.1.4.3 การขาดการรับรองมาตรฐานสินค้าจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2.2 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนต้นน้ำตาปี แอนด์แมต (ผ้ามัดย้อม)

2.2.1 จุดแข็ง (Strengths)

2.2.1.1 ใช้วัตถุดิบจากธรรมชาติที่อยู่ในท้องถิ่น

2.2.1.2 ต้นทุนในการจัดจำหน่ายต่ำ

2.2.1.3 ลวดลายเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

2.2.2 จุดอ่อน (Weaknesses)

2.2.2.1 สภาพภูมิอากาศ (ฝนตกบ่อย)

2.2.2.2 ขาดความรู้และทักษะในการจัดการระบบบัญชีและการเงิน

2.2.2.3 การขาดช่วยเหลือจากภาครัฐ การวิจัย พัฒนา และนวัตกรรมด้าน

2.2.3 โอกาส (Opportunities)

2.2.3.1 หน่วยงานในท้องถิ่น ลงพื้นที่ในการสนับสนุนทั้งวิชาการ และอุปกรณ์การผลิต

2.2.3.2 ปัจจุบันกระแสความนิยมสินค้าธรรมชาติ กำลังได้รับความนิยม

2.2.3.3 การพัฒนาของเทคโนโลยีการสื่อสาร ทำให้ การสื่อสารมีความหลากหลาย

2.2.4 อุปสรรค (Treats)

2.2.4.1 ขาดการเชื่อมโยงกับหน่วยงานด้านวิชาการ เพื่อพัฒนาวัตถุดิบ และ

วิสาหกิจชุมชน

ผลิตภัณฑ์

รวดเร็ว เข้าถึง ผู้บริโภคได้ง่าย

การออกแบบ

2.2.4.2 ลวดลายที่เป็นอัตลักษณ์บางกลุ่มไม่สามารถ จดลิขสิทธิ์ได้ ทำให้เกิด การลอกเลียนแบบ ลวดลาย ทำให้อัตลักษณ์ไม่ชัดเจน

2.2.4.3 ทักษะคติของคนรุ่นใหม่ต้องงานหัตถกรรมผ้า ทอที่ต้องใช้ความชำนาญ เริ่มเปลี่ยนแปลง ส่งผลต่อการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น

2.3 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานกล้วยฉาบพาเพลิน

2.3.1 จุดแข็ง (Strengths)

2.3.1.1 อยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบ

2.3.1.2 แรงงานมีฝีมือ

2.3.2 จุดอ่อน (Weaknesses)

แรงงานไม่สามารถสลับงานกันทำได้อย่างสมบูรณ์

2.3.3 โอกาส (Opportunities)

มีโครงการสนับสนุนวิสาหกิจชุมชนอย่างต่อเนื่อง

2.3.4 อุปสรรค (Treats)

2.3.4.1 ระยะทางเข้าไปในตัวจังหวัดค่อนข้างไกล

2.3.4.2 กล้วยฉาบเค็ม(กล้วยหิน)และกล้วยฉาบหวาน (กล้วยไข่) ในน้ำหนักที่ เท่ากันกล้วยฉาบเค็มจะมีปริมาณมากกว่า ทำให้วิสาหกิจชุมชนไม่สามารถขึ้นราคากล้วยฉาบหวานได้

3 แนวทางการดำเนินงานด้านซัพพลายเชนในโซ่อุปทานของของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน ดังนี้

3.1 การวางแผนการดำเนินการ จากการวิเคราะห์ด้านซัพพลายเชนในโซ่อุปทานของกลุ่มผลิตภัณฑ์ ชุมชน พบว่า วิสาหกิจชุมชนขาดการวางแผนการดำเนินงานในด้านการบริหารจัดการต้นทุน ด้านการจัด การ วัตถุดิบและ การวางแผนการผลิตที่เป็นระบบแบบแผนเนื่องจากไม่สามารถพยากรณ์ปริมาณความต้องการของผู้บริโภคในตลาดได้

3.2 การบริหารจัดการต้นทุนซัพพลายเชนในการพัฒนาเศรษฐกิจ จากการวิเคราะห์การจัดการโซ่ อุปทาน การวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้บริโภค และการวิเคราะห์ ความสามารถทางการบริหารจัดการต้นทุน พบว่า มีประเด็นที่วิสาหกิจชุมชนควรตระหนัก คือ การคิดต้นทุนที่แท้จริงในการดำเนินการของวิสาหกิจ ไม่ได้ทำการ วิเคราะห์ต้นทุนที่แท้จริงจึงทำให้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่ขายจึงไม่ได้กำไรเท่าที่ควรเพียงแค่ประคองไว้ขายได้ เท่าไร การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค พบว่า ผู้บริโภคได้ให้ความสำคัญกับส่วนประสมทางการตลาดโดยเฉพาะ ผลิตภัณฑ์ (Product) มากที่สุดอีกด้วย อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์ความสามารถในการแข่งขันด้วย 5' Force Model และ Diamond Model พบว่า ผลิตภัณฑ์ของวิสาหกิจชุมชนยังไม่พร้อมและยังขาดความสามารถในการ วิเคราะห์ต้นทุน การแข่งขันอย่างมากทั้งตลาดในประเทศและต่างประเทศ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยการจัดการต้นทุนซัพพลายเชนของกลุ่มผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน จากการวิเคราะห์ต้นทุน ซัพพลายเชนของกลุ่มผลิตภัณฑ์ทั้ง 3 กลุ่มพบว่า กลุ่มผู้ประกอบการผลิตหมวกยางพารา เกิดต้นทุนแรงงานทางตรง โดยคิดเป็นร้อยละ 47.49 ของต้นทุนฐานกิจกรรม กลุ่มผ้ามัดย้อม ต้นทุนแรงงานทางตรง ร้อยละ 24.38 กลุ่มผู้ผลิต กล้วยฉาบ มีต้นทุนแรงงานทางตรงร้อยละ 61.14 จะเห็นได้ว่าการที่นักวิจัยได้ลงพื้นที่ศึกษาข้อมูลทำให้ทราบ ต้นทุนแรงงานที่เกิดขึ้น ค่อนข้างเป็นข้อมูลของกลุ่มในพื้นที่ที่มีสำคัญมาก เนื่องจากเดิมก่อนหน้านี้ ผู้ประกอบการ ไม่ได้คิดค่าแรงในการดำเนินงานจึงส่งผลให้ขายสินค้าในราคาที่ถูกลง จึงส่งผลให้ในการดำเนินงานของธุรกิจนั้นเป็น เพียงแค่การอยู่รอดของธุรกิจเท่านั้นไม่ส่งผลให้ธุรกิจมีกำไร สอดคล้องกับผลการศึกษา ภาวนีย์ ธนาอนวัช ที่สรุปว่า

ปัญหาในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน คือ ไม่ได้ทำการคิดต้นทุนส่วนใหญ่ของการแปรรูปจะเป็นต้นทุนแรงงานทางตรง และมีต้นทุนด้านโลจิสติกส์ทั้งทางตรงและทางอ้อมจึงทำให้การบริหารจัดการต้นทุนของวิสาหกิจเกิดจากการไม่ได้กำไรเพียงแค่อยู่อรอตเท่านั้น ผลผลิตของวิสาหกิจชุมชนยังไม่มีความพร้อมและยังขาดความสามารถในการวิเคราะห์ต้นทุนการแข่งขันอย่างมาก (ภาวินีย์ ธนาอนวัช, 2563) สอดคล้องกับผลการวิจัย จิตติพร จิตติจำเริญพร ที่สรุปว่า กลุ่มวิสาหกิจทอผ้าเกิดจากการรวมตัวของสมาชิกในชุมชน มีหน่วยงานภาครัฐเป็นผู้สนับสนุนให้มีการพัฒนาองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน สมาชิกกลุ่มมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคำนวณต้นทุนการผลิต และได้คำนวณต้นทุนการผลิตของการทอผ้าโดยประมาณค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น ในการคำนวณต้นทุนในการวิเคราะห์กิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้ง กิจกรรมหลักและกิจกรรมย่อยของกระบวนการผลิตต้นทุนฐานกิจกรรมจะสะท้อนต้นทุนการผลิตที่แท้จริงของกิจกรรมการผลิต (จิตติพร จิตติจำเริญพร, 2565) และสอดคล้องกับผลการวิจัย กนกวรรณ กิ่งผดุง ที่สรุปว่า ในการผลิตผ้าจะประกอบด้วยต้นทุน 3 ประเภท คือ ค่าวัตถุดิบทางตรง ค่าแรงงานทางตรง จะคำนวณเข้าสู่ผลิตภัณฑ์โดยตรงตามที่เกิดขึ้นจริง และค่าใช้จ่ายในการผลิตหรือโซ่หักการผลิตจะหักการปันส่วนด้วยการคำนวณต้นทุนผลิตภัณฑ์ด้วยระบบฐานกิจกรรม จะส่งผลให้ผู้บริหารสามารถประมาณต้นทุน ของผลิตภัณฑ์ต่างๆ ได้ใกล้เคียงความจริง แม่นยำ และถูกต้องมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลต่อสามารถในการกำหนดราคาขายและการคำนวณกำไรได้อย่างถูกต้อง (กนกวรรณ กิ่งผดุง และสุจินต์ วุฒิชัยวัฒน์, 2560)

สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ เพื่อคำนวณต้นทุนชีพพลายเซนและวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นทุกกระบวนการตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุด ต้นทุนชีพพลายเซน 5 ด้าน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ 1) ในด้านข้อมูลพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนผลิตภัณฑ์หมวกยางพารา มีการก่อตั้งจากการรวมตัวกันของเกษตรกรในพื้นที่มีการบริหารจัดการโดยมีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบที่ชัดเจน ได้มีการจัดตั้งกลุ่มที่ถูกต้องตามกฎหมาย และได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนเป็นที่เรียบร้อย แต่มีข้อจำกัดคือ วัตถุดิบไม่สามารถผลิตได้ในชุมชน และตลาดของหมวกยางพาราส่วนใหญ่อยู่นอกพื้นที่ ทำให้เสียค่าขนส่งค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับกล้วยฉาบที่มีวัตถุดิบและตลาดในพื้นที่ 2) วิสาหกิจชุมชนไม่ได้คิดค่าแรงของสมาชิกที่ทำงานไปคำนวณเป็นต้นทุนทำให้ การคำนวณต้นทุนที่ได้จะน้อยกว่าความเป็นจริง การได้กำไรที่เข้าใจกันก็เป็นเพียงค่าแรงที่ทุกคนช่วยกันผลิตสินค้า ทางวิสาหกิจชุมชนจะไม่ได้กำไรหรือได้กำไรน้อยมาก ส่งผลให้การขยายกิจการทำได้ยาก 3) วิสาหกิจชุมชนไม่ได้ประเมินต้นทุนที่ถูกต้องตั้งแต่แรกขายเช่นวิสาหกิจชุมชนกล้วยฉาบพาเพลินตั้งราคาขายกล้วยฉาบชนิดหวาน กับกล้วยฉาบชนิดเค็มที่ราคา 120 บาท แต่ความเป็นจริง การขายกล้วยฉาบหวานแทบจะไม่ได้กำไร แต่ก็ไม่สามารถขึ้นราคาขายได้เนื่องจากลูกค้าติดภาพจำที่ราคาเดิม และในน้ำหนักรวม 1 กิโลกรัมเท่ากัน กล้วยฉาบหวาน (วัตถุดิบคือกล้วยไข่) จะคมีปริมาณที่น้อยกว่ากล้วยฉาบเค็ม (วัตถุดิบคือกล้วยหิน) 4) การศึกษากิจกรรมและต้นทุนการดำเนินงาน พบว่าต้นทุนที่มีผลต่อราคาขายมีอยู่ด้วยกัน 2 ตัว คือ 1) ต้นทุนจากกิจกรรมด้านชีพพลายเซนที่เป็นกิจกรรมหลัก ทางวิสาหกิจชุมชนเข้าใจว่า ถ้าสามารถฝากผู้อื่นไปส่งสินค้าได้ นั้นหมายความว่าไม่มีค่าขนส่ง ไม่ต้องนำมาคำนวณต้นทุนหรือการเข้าไปทำธุระในตัวเมืองแล้วซื้อวัตถุดิบมาด้วยนั้นไม่ต้องนำมาคิดเป็นต้นทุนและ 2) แนวคิดเป็นแนวคิด ต้นทุนค่าแรงทางตรง ซึ่งไม่บวกเข้าไปในต้นทุนได้เข้าใจว่าทำงานในเวลารว่าง ไม่จำเป็นต้องบวกค่าแรงเข้าไปในต้นทุน เนื่องจากทางวิสาหกิจชุมชนมองว่าเงินที่เหลือจากการทำงานแล้วหักต้นทุนค่าวัสดุออกนั้นคือกำไร และปัจจุบันก็มีส่วนต่างจึงไม่จำเป็นต้องคำนวณหรือสนใจต้นทุนมากนัก แต่ที่จริงแล้วการไม่คำนึงถึงต้นทุนตรงนี้ทำให้การตั้งราคาขายสินค้าไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง เช่นวิสาหกิจกล้วยฉาบพาเพลิน มีต้นทุนกล้วยฉาบเค็มที่กิโลกรัมละ 71 บาท กล้วยฉาบหวานซึ่งมีกระบวนการที่ซับซ้อนกว่าต้องใช้ชั่วโมงแรงงานเป็น 2 เท่าของแรงงานที่ทำกล้วยฉาบเค็ม ต้นทุนกิโลกรัมละ 115 บาท แต่ตั้งราคาขายทั้งสองชนิดเท่ากันที่ กิโลกรัมละ 120

บาท ในส่วนของต้นทุนจากกิจกรรมด้านซัพพลายเชนที่เป็นกิจกรรมหลัก ที่เกิดจากต้องเดินทางไปซื้อวัตถุดิบ หรือ ไปส่งสินค้าในตัวจังหวัด ทางกลุ่มผู้วิจัยเสนอให้ใช้วิธีการขนส่งแบบ milk run โดยต้องสลับกันไปส่งสินค้าในตัว เมือง นอกจากเอาสินค้าไปต้องรับสินค้าของวิสาหกิจชุมชนอื่น ๆ ไปส่งไปด้วย โดยทำสลับกันไปสัปดาห์ละ 1 วิสาหกิจชุมชน จะทำให้ต้นทุนลดลงได้และมีสินค้าส่งลูกค้าอย่างสม่ำเสมอ

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณทุนสนับสนุนงานวิจัยจากเงินงบประมาณแผ่นดินประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

เอกสารอ้างอิง

- กนกวรรณ กิ่งผดุง และสุจินต์ วุฒิชัยวัฒน์. (2560). การประยุกต์ต้นทุนฐานกิจกรรมใช้กับกระบวนการผลิตนม พาสเจอร์ไรซ์ กรณีศึกษาในโรงงานอุตสาหกรรมนมขนาดเล็ก. Veridian E-Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 10(1), 1661-1679.
- กรมส่งเสริมการเกษตร. (2564). แผนพัฒนาการเกษตร ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (พ.ศ.2566 - 2567). สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร. เรียกใช้เมื่อ 15 กันยายน 2564 จาก <https://infocenter.doe.go.th/wp-content/uploads/2018/06/>
- ฐิติพร ฐิตีจำเริญพร. (2565). การบริหารต้นทุนการผลิตเพื่อพัฒนาศักยภาพ กลุ่มวิสาหกิจทอผ้าชุมชนแม่คือ อำเภอดอยสะเก็ด และชุมชนต้นเปา อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่. วารสารบัณฑิตศึกษา ปริญญาตรี. มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัยวิทยาเขตแพร่, 8(2), 260-272.
- พัชรินทร์ สุภาพันธุ์. (2560). การจัดการห่วงโซ่อุปทานด้วยตัวแบบ SCOR ของผักสดที่ผ่านมาตรฐานการรับรอง ตามการผลิตทางการเกษตรที่ดีที่เหมาะสมในจังหวัดเชียงใหม่. เรียกใช้เมื่อ 25 ตุลาคม 2566 จาก <https://opacdb02.dpu.ac.th/cgi-bin/koha/opac-detail.pl?biblionumber=176569>
- ภาวินี ธนาอนวัช. (2563). การบริหารต้นทุนการผลิตและการวางแผนกำไรผลิตภัณฑ์ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ตำบลบางนางร้า อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อยกระดับเศรษฐกิจชุมชน. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี, 9(1), 47-56.
- วัชรพจน์ ทรัพย์สงวนบุญ และคณะ. (2563). การเปลี่ยนผ่านทางดิจิทัลเพื่อยกระดับความสามารถทางการแข่งขัน องค์กร กรณีศึกษาธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม. วารสารเกษตรศาสตร์ธุรกิจประยุกต์, 14(20), 25-44.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานয়กรัฐมนตรี. (2565). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570). เรียกใช้เมื่อ 30 พฤษภาคม 2566 จาก https://www.nesdc.go.th/ewt_news.php?nid=13651
- อุทัย ปริญาสุทธินันท์. (2560). วิสาหกิจเพื่อสังคม: การต่อยอดวิสาหกิจชุมชนและสวัสดิการชุมชนเพื่อการจัดการ ชุมชนทุ่งตำเสา. วารสารการพัฒนาชุมชนและคุณภาพชีวิต, 5(2), 353-364.
- Kumar, N. & Mahto, D. G. (2013). Assembly Line Balancing: A Review of Developments and Trends in Approach to Industrial Application. Global Journal of Researches in Engineering Industrial Engineering, 13(2), 28-50.
- Lambert et al. (2016). Social support's relationship to correctional staff job stress, job involvement, job satisfaction, and organizational commitment. The Social Science Journal, 53(1), 22-32.

